

Sygn. akt: I C 1335/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2021 r. w K.

sprawy z powództwa L. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda L. S. kwotę 41 200,75 zł (czterdzieści jeden tysięcy dwieście i 75/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 41 000,00 (czterdzieści jeden tysięcy) złotych za okres od dnia 14.06.2017r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 200,75 (dwieście i 75/100) złotych za okres od dnia 23.10.2018r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 442,00 (cztery tysiące czterysta czterdzieści dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kętrzynie kwotę 5 534,20 (pięć tysięcy pięćset trzydzieści cztery i 20/100) złotych tytułem kosztów sądowych, od których uiszczenia powód był zwolniony;

V. nie obciąża powoda kosztami sądowymi w części oddalającej powództwo.

Sygn. akt I C 1335/17

UZASADNIENIE

Powód L. S. wniósł o zasądzenie kwoty 50 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 14.06.2017r. i kosztami procesu. Podniósł, że w dniu 21.04.2016r., jadąc motocyklem, został potrącony przez pojazd, którego posiadacz był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Wskutek wypadku krótkotrwale utracił przytomność, został zawieziony do szpitala w B.. W wyniku zdarzenia doznał skręcenia i naderwania stawu barkowo – obojczykowego prawego, stłuczenia pośládka lewego, stłuczenia klatki piersiowej, ponadto stwierdzono u niego ropowicę uda lewego z przetoką ropną. W szpitalu przebywał w okresie od 21.04.2016r.

do 11.05.2016r. Szkoda została zgłoszona pozwanemu, decyzją z 26.07.2016r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 6 719, 42 zł, na którą składało się zadośćuczynienie w kwocie 6000,00 zł oraz odszkodowanie z tytułu kosztów leczenia, rehabilitacji, protezowania i opieki osób trzecich w kwocie łącznej 719,42 zł. Następnie decyzją z 04.10.2016r. po uwzględnieniu uszkodzenia nerwu łokciowego dopłacił kwotę 3000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 356,96 zł tytułem kosztów leczenia i opieki. Decyzją z 25.08.2016r. powód został zaliczony do stopnia umiarkowanego niepełnosprawności od dnia wypadku. W dniu 08.09.2016r. powód przeszedł w szpitalu w L. zabieg operacyjny w związku z zespołem cieśni łokcia prawego. Pismem z dnia 03.03.2017r. powód wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania w wysokości 70 000,00 zł. Pismem z dnia 14.06.2017r. pozwany odmówił wypłaty dalszego zadośćuczynienia i odszkodowania, wskazując, że jego komisja lekarska stwierdziła 9% uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z urazem głowy, zwichnięciem stawu obojczykowo – barkowego prawego i ranę tłuczoną okolicy udowej. Natomiast zespół nerwu łokciowego lewego i prawego – uszkodzenie włókien czuciowych pozostaje bez związku z urazem z 21.04.2016r. Pozwany zaproponował przy tym ugodowe zakończenie sprawy poprzez dokonanie ewentualnej dopłaty w wysokości 15 000,00 zł. W ocenie powoda proponowana kwota jest zbyt niska. Z uwagi na rozmiar i wysokość doznanej krzywdy za kwotę odpowiednią należałoby uznać kwotę 50 000,00 zł ponad wypłacone dotychczas zadośćuczynienie.

Pismem z dnia 26.09.2018r. (k. 206) powód rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 200,75 zł żadaną tytułem odszkodowania z uwagi na ponoszone dalsze koszty dojazdów na badania lekarskie, konsultacje i rehabilitację, pozostające w związku z wypadkiem.

Pozwane (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności za szkodę. Podniósł, że w wyniku ponownej weryfikacji dokumentacji z postępowania likwidacyjnego ustalono, że powód w chwili zdarzenia nie zachował zasad bezpieczeństwa drogowego podczas dokonywania skrętu w lewo poprzez nie włączenie kierunkowskazu oraz brak należytej uwagi na okoliczności panujące na drodze, co przyczyniło się do powstania szkody na jego osobie. W ocenie pozwanego zasadne jest zgodnie z powszechnie panującą praktyką ustalenie od 30 % do 50% przyczynienia się poszkodowanego. Ponadto w ocenie pozwanego krzywda doznana przez powoda w wyniku zdarzenia została w całości zrekompensowana dotychczas wypłaconym zadośćuczynieniem w kwocie 9000,00 zł. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego lekarz orzecznik ustalił uszczerbek na zdrowiu powoda na 9%. Podniósł przy tym, że uszczerbek ten ma charakter orientacyjny i jest tylko jednym z wielu kryteriów określania rozmiarów krzywdy i nie najważniejszym. Dalej podniósł, że za podstawę przyznania zadośćuczynienia nie można przyjąć twierdzeń powoda o doznanych cierpieniach psychicznych, gdyż do udowodnienia cierpień natury psychologicznej wymagana jest dokumentacja zawierająca przebieg leczenia z wyraźnie wskazaną diagnozą potwierdzającą zasadność leczenia psychologicznego, a dokumentacja taka nie została przez powoda przedstawiona. Podniósł, że powód nie wykazał zażywania żadnych leków związanych z rozstrojem zdrowia psychicznego i nie wykazał rozstroju zdrowia psychicznego. W kontekście przesłanek do ustalenia wysokości zadośćuczynienia zauważył, że żądane przez powoda zadośćuczynienie jest bardzo wysokie w odniesieniu do stopy życiowej społeczeństwa polskiego i stanowi ponad 13 - krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia we wrześniu 2017r., co jest kwotą znacząco wygórowaną jak na polskie realia. Co do żądania odsetek wskazał, że ich ewentualne zasądzenie, w wypadku dopuszczenia dowodu z opinii biegłych, mogłoby nastąpić od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21.04.2016r. w miejscowości R. powód jadący motocyklem został potrącony na skrzyżowaniu drogi wojewódzkiej (...) z drogą gminną F. – R. przez samochód C. (...) (bus dostawczy) prowadzony przez M. S. (1). Do zdarzenia doszło wskutek nieprawidłowego wyprzedzania powoda przez sprawcę wypadku. Sprawczyni wypadku została ukarana mandatem karnym, który przyjęła. Zdarzenie drogowe było obsługiwane przez funkcjonariusza KPP w K. W. J.. Przed skrzyżowaniem znajduje się znak ostrzegawczy A-6c – skrzyżowanie z drogą podporządkowaną występującą po lewej stronie.

(d.: notatka informacyjna Policji o zdarzeniu drogowym – k. 92, mandat karny – akta szkody – płyta k. 80, materiał zdjęciowy – akta szkody – płyta k. 80)

W dacie zdarzenia sprawca wypadku był ubezpieczony w (...) S.A. z siedzibą w W..

(d.: bezsporne)

Wskutek zdarzenia powód doznał urazu głowy z utratą przytomności. Został przetransportowany do Szpitala (...) w B., gdzie rozpoznano uszkodzenie więzozrostu barkowo – obojczykowego prawego II/III stopnia wg T.-H., stłuczenie lewego pośladka, klatki piersiowej, ropowicę uda lewego z przetoką ropną. Początkowo był leczony zachowawczo, następnie w trakcie pobytu doszło do zropienia krwiaka pośladka i uda lewego, co wymagało zabiegu nacięcia i oczyszczenia. W szpitalu przebywał od 21.04.2016r. do 11.05.2016r., następnie został wypisany do domu. Dalsze leczenie ropnia uda lewego było kontynuowane w (...) w K..

W dniu 20.06.2016r. zgłoszone zostały przez powoda dolegliwości o typie drętwienia palców obu dłoni, wskutek czego został skierowany na badanie (...) celem oceny nerwów łokciowych. W badaniu dnia 08.07.2016r. rozpoznano ciężkie uszkodzenie włókien czuciowych oraz niewielkie ruchowych lewego nerwu łokciowego na wysokości łokcia oraz wybiórcze ciężkie uszkodzenie włókien czuciowych prawego nerwu łokciowego na wysokości łokcia. W związku ze stwierdzonymi zmianami został skierowany na leczenie operacyjne w szpitalu w L., które odbyło się w trybie pobytu jednodniowego. Operacja uwolnienia nerwu łokciowego lewego została przeprowadzona w dniu 26.07.2016r., prawego w dniu 08.09.2016r.

Leczenie uszkodzenia więzozrostu barkowo - obojczykowego prawego było prowadzone w Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej w E. w okresie 12-15.09.2018r. W dniu 13.09.2018r. wykonano otwarte nastawienie zwichnięcia i stabilizację poprzęgiem Webera. Dalsze leczenie ambulatoryjne kontynuowano w (...) w K.. Kolejny pobyt na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej w E. miała miejsce w okresie 24-30.09.2020r. W dniu 28.09.2020r. wykonano usunięcie części zespolenia, część elementów zespolenia nie została usunięta z uwagi na ich uszkodzenie.

Aktualnie powód nie kwalifikuje się do dalszego leczenia operacyjnego. Należy uznać, że proces leczenia jest zakończony. Zabiegi z 13.09.2018r. i 28.09.2020r. nie spowodowały istotnej poprawy w zakresie stabilności i funkcji więzozrostu obojczykowo – barkowego prawego. Powód nie odzyskał pełnej sprawności. Nie rokuje również jej odzyskania bez ewentualnego kolejnego leczenia operacyjnego.

Doznane uszkodzenie więzozrostu barkowo – obojczykowego ogranicza powoda w możliwości wykonywania pracy i czynnościach dnia codziennego. Przyczyną tego jest ograniczona funkcja kończyny górnej prawej, co ma negatywny wpływ na wykonywanie czynności wymagających uniesienia rąk powyżej wysokości barków i czynności wymagających zwiększonego wysiłku fizycznego.

Powód wymaga w dalszym ciągu rehabilitacji w celu utrzymania funkcji kończyny.

Doznane urazy w postaci uszkodzenia więzozrostu barkowo – obojczykowego prawego, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia pośladka i uda prawego z krwakiem powikłane ropniem w obrębie krwiaka, skutkowały u powoda trwałym uszczerbkiem na zdrowiu: 13% z tytułu uszkodzenia więzozrostu i 2% z tytułu stłuczenia pośladka i uda z krwakiem i ropniem.

(d.: dokumentacja medyczna powoda – k. 13-18, 23- 36, 38-41, 113-119, 169-174, 208, 230-231, 439-440, opinia urazowo – ortopedyczna biegłego M. S. – k. 111-119, 505- 509)

Urazy doznane przez powoda nie spowodowały trwałych następstw neurologicznych, powód nie był leczony ani rehabilitowany neurologicznie. Zaburzenia w zakresie nerwów łokciowych oraz kolan pozostają bez związku z wypadkiem. Zaburzenia w zakresie nerwów łokciowych stwierdzone badaniem (...) z dnia 08.07.2016r. mają

charakter zespołu cieśni łokcia prawego. Mają podłoże samoistno – zwyrodnieniowe. Zgłaszane przez powoda dolegliwości ze strony kolan dotyczą samoistnych zmian chorobowych.

(d.: historia choroby, badanie podmiotowe, karta informacyjna – k. 29-36, protokół zabiegu operacyjnego, znieczulenia, karta informacyjna – k. 38-41, opinia urazowo – ortopedyczna biegłego M. S. – k. 111-119, opinia biegłego z zakresu neurologii G. P. – k. 153-155, 227, 464)

Od momentu wypadku z dnia 21.04.2016r. nastąpiły zmiany w funkcjonowaniu emocjonalnym i społecznym powoda. Wiąże się to z wysokim poziomem leku przeżywanym na co dzień, bezsennością, wysokim poziomem złości, obojętnością, brakiem chęci do życia i energii do działania, niepokojem z własną nieporadnością, obawami o zdrowie i przyszłość, cierpieniami związanymi z bólem fizycznym, wysoką drażliwością i niską aktywnością. Spowodowało to podjęcie leczenia psychiatrycznego.

W sensie psychologicznym u powoda zaznaczają się cechy osobowości związane z wysokim lękiem, niską tendencją do podejmowania kontaktów społecznych i nieufnością wobec ludzi. W zakresie funkcjonowania społecznego powód wykazuje się niską aktywnością w zakresie podejmowania codziennych obowiązków i pracy zawodowej, co wiąże z brakiem sprawności fizycznej. Wszystkie to objawy i odczucia są związane przez powoda z wypadkiem z dnia 21.04.2016r.

(d.: opinia psychologiczna E. S. – k. 244-250, 288-290)

Rozpoznane u powoda zaburzenia psychiczne nie mają związku z wypadkiem. Mają najprawdopodobniej charakter pierwotny, związany z rozwojem osobniczym.

(d.: opinia sądowno – psychiatryczna I. O. – k. 295-302, 344, 383- nagranie k. 384)

Powód w chwili wypadku miał 45 lat. Jest rozwiedziony. Mieszka wspólnie z córką i jej rodziną we F.. Ma wykształcenie podstawowe. Przed wypadkiem pracował fizycznie, nie był zatrudniony na stałe. Pracował przy pracach interwencyjnych, wykonywał inne prace dorywcze, budowlane lub hydrauliczne. W chwili wypadku przebywał na zasiłku dla bezrobotnych i pracował dorywczo na fermie trzody chlewnej. Z wykonywanych różnych prac dorywczych osiągał dochód miesięczny około 3000,00 zł. Poza tym przygotowywał opał na zimę, zajmował się ogrodem i uprawą warzyw, pracami domowymi, przygotowaniem posiłków, ogrzewaniem domu zimą, robił zakupy dla całej rodziny i zajmował się wnuczkami.

Po wypadku i powrocie ze szpitala powód około 2 miesiące leżał. Zajmowała się nim córka oraz była żona, która zamieszkuje w tej samej miejscowości. Córka zmieniała opatrunki, pilnowała godzin podawania leków. Wymagał pomocy przy wstawaniu, chodzeniu, toalecie, ubieraniu się, nie był w stanie sam przygotować sobie posiłku ani udać się na wizytę lekarską. Po około 2 miesiącach powód zaczął chodzić, ale w dalszym ciągu nie może wykonywać żadnych prac domowych ani okołodomowych. Od wypadku przyjmuje leki przeciwbólowe i nasenne z uwagi na kłopoty ze snem. W nocy nie może spać, zrywa się, potem nie może zasnąć do rana. Od wypadku zmieniło się jego zachowanie. Stał się nerwowy, przeszkadza mu hałas, zobojętniał na innych ludzi.

(d.: zeznania świadków: B. S. – k. 86v, K. S. – k. 87, R. P. – 87-87v, zeznania powoda w charakterze strony – k. 332-332v)

Orzeczeniem z 25.08.2016r. L. S. został zaliczony przez (...) ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Od tego czasu otrzymuje zasiłek stały w wysokości 632 zł.

(d.: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 37)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w lipcu 2016r.

Decyzją z dnia 26.07.2016r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów dojazdu do placówek medycznych w kwocie 52,63 zł, kosztów leczenia i rehabilitacji w kwocie 181,69 zł, kosztów opieki osób trzecich w wysokości 485,10 zł oraz zadośćuczynienie w wysokości 6 000,00 zł.

Następnie decyzją z 04.10.2016r. przyznano dodatkowo kwotę 100,10 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich, 256,86 zł tytułem kosztów leczenia i rehabilitacji oraz 3 000,00 zł zadośćuczynienia.

(d.: pisma pozwanego – k. 19-20, 21-22)

Pismem z dnia 03.03.2017r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dalszej kwoty 70 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z obrażeniami ciała oraz cierpieniami fizycznymi i psychicznymi doznanymi wskutek wypadku z 21.04.2016r.

(d.: pismo powoda – k. 42-43)

W dniu 14.06.2017r. pozwany wskazał, iż nie znajduje podstaw do dokonania dopłaty odszkodowania i zadośćuczynienia ponad już wypłacone kwoty.

(d.: pismo pozwanego – k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności ubezpieczeniowej za skutki zdarzenia z dnia 21.04.2016r. Spór stron dotyczył kwestii wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi z tytułu krzywdy doznanej wskutek wypadku z dnia 21.04.2016r. oraz jego ewentualnego przyczynienia się do zdarzenia powodującego szkodę.

Ustalenia stanu faktycznego zostały oparte na dokumentach przez strony nie kwestionowanych w postaci dokumentacji medycznej oraz zeznaniach świadków B. S. (k. 86v), K. S. (k. 87) i R. P. (k. 87-87v). Zeznania wskazanych świadków w zakresie doznanych przez powoda urazów, cierpień fizycznych oraz psychicznych korelowały ze sobą i wzajemnie się potwierdzały, zyskały także potwierdzenie w przedłożonej dokumentacji medycznej i opiniach biegłych. Stąd Sąd dał im wiarę w całości. Mając to na uwadze Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda co do doznanych przez niego urazów i dalszego zachowania po zdarzeniu. W ocenie Sądu nie zostały przedstawione żadne dowody przeciwnie, które podważałyby zeznania powoda i w/w świadków co do rozmiaru doznanej krzywdy.

Co do skutków zdarzenia Sąd oparł się na dokumentacji lekarskiej przedłożonej przez powoda oraz opiniach biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, psychologii i psychiatrii. Dokumentacja medyczna przedłożona przez powoda nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez pozwanego. Wskazane opinie biegłych były jasne, pozbawione sprzeczności, oparte na dokumentacji medycznej powoda z daty zdarzenia, jak też badaniu aktualnego stanu zdrowia powoda. Wnioski opinii są jednoznaczne, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Brak przy tym zastrzeżeń do logicznej poprawności wniosków w stosunku do przedłożonego materiału badawczego w postaci dokumentacji lekarskiej. Nie zawierają błędów merytorycznych ani logicznych i zostały wydane przez biegłych odpowiednich specjalności. Należy przy tym podkreślić, że wskazane opinie nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, poza opinią psychologiczną. Natomiast zarzuty podniesione przez stronę powodową, co do każdej z opinii zostały szczegółowo wyjaśnione przez biegłych w złożonych opiniach uzupełniających, a przez biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii również w złożonej ustnej opinii uzupełniającej. Mając to na uwadze, w ocenie Sądu, nie zaistniała potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych. W szczególności powodem dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych nie może być sam fakt niezadowolenia strony z opinii, fakt zgłoszenia zastrzeżeń czy też to, iż opinia nie jest zgodna z oczekiwaniami strony a jej wnioski stoją w sprzeczności z twierdzeniami strony.

Mając powyższe na uwadze Sąd podzielił wnioski opinii biegłych w całości.

Stąd, biorąc pod uwagę opinie biegłego z zakresu neurologii (opinia biegłego z zakresu neurologii G. P. – k. 153-155, 227, 464), należy wskazać, że powód w wyniku wypadku z dnia 21.04.2016r. nie doznał urazów o charakterze neurologicznym ani też takich, które wywołałyby następstwa o takim charakterze. W szczególności nie są następstwem wypadku dolegliwości związane z uszkodzeniem nerwów łokciowych. Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji medycznej w tym zakresie oraz wskazanej opinii biegłego w trakcie wypadku powód nie doznał urazu stawów łokciowych, a objawy uszkodzenia nerwów zostały stwierdzone u niego po 2 miesiącach od wypadku. Leczenie operacyjne polegało na uwolnieniu nerwów łokciowych w zakresie rowka nerwu łokciowego, a nie na naprawie pourazowych uszkodzeń nerwów. Jednoznacznie wskazuje to, iż dolegliwości te mają charakter zespołu cieśni łokcia prawego, które to schorzenie ma podłoże samoistno – zwyrodnieniowe. Tym samym, stosownie do art. 361§1 k.c., nie można go zakwalifikować jako następstwa zdarzenia z dnia 21.04.2016r. i przypisać odpowiedzialności za nie pozwanemu.

Z kolei mając na uwadze opinię biegłego z zakresu psychiatrii (opinia sądowo – psychiatryczna I. O. – k. 295-302, 344, 383- nagranie k. 384), wykluczyć także należy by powód wskutek zdarzenia doznał urazu na zdrowiu psychicznym.

Dokonując oceny wniosków opinii biegłego z zakresu ortopedii (opinia urazowo – ortopedyczna biegłego M. S. – k. 111-119, 505- 509), należy natomiast mieć na uwadze, iż pierwsza opinia została wydana przez tego biegłego w sytuacji, gdy leczenie powoda nie było zakończone, wobec czego nie istniała możliwość ostatecznej oceny stopnia doznanego przez powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu, rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych oraz skutków zdarzenia w zakresie możliwości podjęcia pracy czy wykonywania zwykłych czynności dnia codziennego. Mając to na uwadze Sąd dopuścił ponownie dowód z opinii tego biegłego po zakończeniu procesu leczenia (opinia urazowo – ortopedyczna biegłego M. S. – k. 505- 509). Wskazana, ponowna opinia tego biegłego nie była już kwestionowana przez żadną ze stron. Stąd należało jej wnioski podzielić w całości. Ze wskazanej opinii wynika przy tym, że skutki doznanych przez powoda urazów są znaczne. W szczególności łączny stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu doznany przez powoda wynosi 15%. Pomimo przeprowadzonych kilkakrotnych zabiegów operacyjnych powód nie odzyskał pełnej sprawności i nie rokuje jej odzyskania bez ewentualnego kolejnego leczenia operacyjnego. Przy czym należy zaznaczyć, że nie został do takiego dalszego leczenia zakwalifikowany. Doznane uszkodzenie więzozrostu barkowo – obojczykowego w istotny sposób ogranicza powoda w możliwości wykonywania pracy oraz czynnościach dnia codziennego z uwagi na ograniczenie wykonywania czynności wymagających uniesienia rąk powyżej wysokości barków i czynności wymagających zwiększonego wysiłku fizycznego. Należy także wskazać, że powód wymaga rehabilitacji w celu utrzymania funkcji kończyny. Jako znaczne należy także określić cierpienia fizyczne doznane wskutek wypadku przez powoda. W związku z dolegliwościami bólowymi powód do chwili obecnej korzysta z leków przeciwbólowych. Był także zmuszony poddać się trzem zabiegom operacyjnym związanym z uszkodzonym więzozrostem barkowo – obojczykowym oraz zabiegowi oczyszczenia ropnia w powikłaniu krwiaka poślądka i uda. Jak wynika z relacji świadka, w szczególności R. P., nasilenie dolegliwości bólowych z tym związane było znaczne, w powód wręcz nie mógł rozmawiać z bólu.

Stosownie do art. 444§1 k.c. w zw. z art. 445§1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przy ustaleniu wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd kierował się przyjętymi w orzecznictwie kryteriami oceny rozmiaru krzywdy takimi jak rozmiar, rodzaj i okres trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasokres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Sąd wziął również pod uwagę, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim kompensacyjny charakter, stąd nie może być ono symboliczne, lecz powinno przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość (vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013r., I CSK 667/12, LEX nr 1391106).

Mając na uwadze powyższe, należało w ocenie Sądu przyjąć, iż w okolicznościach sprawy adekwatne do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda będzie zadośćuczynienie w wysokości 50 000,00 zł. W szczególności Sąd miał na

uwadze, iż doznane przez powoda uszkodzenia ciała w wyniku zdarzenia z dnia 21.04.2016r. skutkowały trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda. Wiązały się z koniecznością pobytu w szpitalu oraz przechodzenia długotrwałych i skomplikowanych zabiegów leczniczych. Powód wymagał i w dalszym ciągu wymaga także rehabilitacji. Leczenie powoda, pomimo tego, że zostało zakończone, nie doprowadziło do odzyskania sprawności. Powód po zdarzeniu musiał korzystać z pomocy osób trzecich, był od niej praktycznie uzależniony przez okres kilku miesięcy. Nie był w stanie sam wykonać najprostszych czynności czy przygotować sobie posiłków. Wymagał także pomocy w skorzystaniu z pomocy lekarskiej. Skutki wypadku wpłynęły w trwały sposób na życie powoda, wywołały konieczność zmiany zachowań, przyzwyczajzeń, hobby oraz planów życiowych. Powód z osoby sprawnej, zdrowej i samodzielnej, potrafiącej utrzymać się samodzielnie oraz pomagającej w utrzymaniu członkom swojej najbliższej rodziny, stał się nagle osobą niepełnosprawną, wymagającą pomocy i opieki osób trzecich w praktycznie każdej dziedzinie, w tym w zakresie dostarczenia środków utrzymania. W chwili obecnej to nie powód zajmuje się organizacją opału na zimę i ogrzewaniem domu, ale wymaga w tym zakresie pomocy i musi liczyć na inne osoby w kwestii dostarczenia opału. Musiał zrezygnować z uprawiania ogrodu. Z osoby pomagającej córce, stał się osobą, która sama potrzebuje od niej pomocy i uwagi. Należy przy tym mieć na uwadze, że powód jest osobą stosunkowo młodą (aktualnie 50 lat) i gdyby nie urazy doznane w wypadku mógłby jeszcze przez wiele lat funkcjonować samodzielnie i samodzielnie zdobywać środki na swoje utrzymanie. Biorąc pod uwagę, że powód utrzymywał się głównie z prac fizycznych, taka możliwość stała się aktualnie praktycznie wykluczona. Nie ulega wątpliwości, iż zmianie uległo także funkcjonowanie społeczne, emocjonalne i psychiczne powoda. Jakkolwiek skutek zdarzenia nie doznał urazu na zdrowiu psychicznym, to jednak nie ulega wątpliwości, że wypadek cały czas stanowi dla niego zdarzenie frustrujące. Z osoby, której nie trzeba było zachęcać do pomagania innym, chętnie zajmującej się wnukami, stał się osobą zamkniętą w sobie, skupioną na własnych dolegliwościach, nerwową, borykającą się z bezsennością i z obawą patrzącą w przyszłość. Odczucia te jakkolwiek subiektywne, realnie jednak występują i mają realne podstawy. Jak już wskazano powód przed zdarzeniem był osobą samodzielną, zdrową i samodzielnie zarabiającą na własne utrzymanie, a po wypadku musi liczyć na inne osoby, nie ma perspektyw na znalezienie pracy stałej lub dorywczej i musi skonfrontować się z własną niepełnosprawnością. W takiej sytuacji nie mogą dziwić obawy powoda o jego przyszłość i wywołana tym frustracja. W takiej sytuacji uprawnione są także wnioski opinii biegłej z zakresu psychologii (opinia psychologiczna E. S. – k. 244-250, 288-290), co do wysokiego poziomu lęku przeżywanego przez powoda na co dzień wywołanego obawami o zdrowie i przyszłość, bezsenność, wysoki poziom złości, emocjonalne odrętwienie, obojętność, brak chęci do życia i energii do działania, niepokodzenie się z własną niepełnosprawnością i nieporadnością, drażliwość i niska aktywność. Zgodnie ze wskazaną opinią powód wymaga terapii psychologicznej.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż kwota 50 000,00 zł zadośćuczynienia będzie kwotą adekwatną w rozumieniu art. 445§1 k.c. w zw. z art. 444§1 k.c. do doznanej przez powoda krzywdy na skutek uszkodzenia ciała w wyniku wypadku z dnia 21.06.2016r. Tym samym Sąd uznał, że wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienie w łącznej kwocie 9000,00 zł było zaniżone i w okolicznościach sprawy nie spełniało przesłanek określonych w powołanych przepisach. Mając to na uwadze Sąd tytułem zadośćuczynienia zasądził na rzecz powoda różnicę pomiędzy kwotą 50 000,00 zł a już wypłaconym zadośćuczynieniem, tj. kwotę 41 000,00 zł.

Natomiast dalej idące żądania powoda w zakresie zadośćuczynienia Sąd oddalił jako zbyt wygórowane i nie mające uzasadnienia w okolicznościach sprawy, w szczególności w rozmiarze doznanej krzywdy.

Sąd uwzględnił także żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów leczenia w kwocie 200,75 zł, uznając, iż znajduje ono uzasadnienie w przedłożonych przez niego rachunkach (faktury - k. 209, 210). Z kolei jego podstawę prawną stanowi art. 444§1 k.c.

W ocenie Sądu, brak w sprawie jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutu przyczynienia się powoda do zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę. Należy w pierwszym rzędzie zauważyć, iż takie stanowisko zostało zaprezentowane przez stronę pozwaną dopiero na etapie postępowania sądowego. W toku przedsądowego postępowania likwidacyjnego pozwany nie kwestionował w żaden sposób okoliczności zdarzenia ani zakresu odpowiedzialności sprawcy zdarzenia za jego zaistnienie. Z okoliczności sprawy wynika, że przyczyną zaistnienia zdarzenia było nieprawidłowe wyprzedzanie powoda przez sprawcę zdarzenia (notatka KPP K. – k. 92, mandat karny

– akta szkody – k. 80), tj. wykroczenie z art. 86§1 k.w. Jak wynika z okoliczności sprawy, sprawca przyjął mandat, nie kwestionował go ani nie żądał przekazania sprawy do sądu. Jednocześnie, gdyby przyczyną zdarzenia był fakt braku sygnalizowania zamiaru skrętu przez powoda, jak w odpowiedzi na pozew sugeruje pełnomocnik pozwanego, to takiego zachowania nie można by traktować w okolicznościach sprawy jako przyczynienie tylko jako wyłączną przyczynę zdarzenia. Stąd wskazana w mandacie karnym i notatce Policji przyczyna zdarzenia wyklucza twierdzenia co do przyczynienia się powoda. Należy także mieć na uwadze, że stosownie do art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 450 z późn. zm.), zabronione jest wyprzedzanie pojazdu silnikowego jadącego po jezdni na skrzyżowaniu, z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub na którym ruch jest kierowany. Do zdarzenia doszło natomiast na skrzyżowaniu poprzedzonym znakiem ostrzegawczym A-6c, tj. ostrzegającym o skrzyżowaniu z drogą podporządkowaną występującą po lewej stronie. Stąd ewentualne twierdzenia sprawcy zdarzenia zawarte w „oświadczeniu sprawcy wypadku” (akta szkody – k. 80), sporządzonym w kilka miesięcy po zdarzeniu, nie mogą stanowić podstawy ani do zmiany przyjętej przez obsługującego zdarzenie Policjanta zdarzenie kwalifikacji prawnej ani kwestii sprawstwa czy też twierdzeń o przyczynieniu się powoda do zaistnienia zdarzenia. Za wyłączną przyczynę zdarzenia należy natomiast przyjąć podjęcie przez sprawcę zdarzenia decyzji o wyprzedzaniu na skrzyżowaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka sprawcy zdarzenia M. S. (1), jako nieprzydatny do wykazania wnioskowanego faktu. Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. W ocenie Sądu, w sprawie nie zachodził bowiem wypadek wymagający wiadomości specjalnych. Poza tym, pomimo wezwania do uiszczenia zaliczki na poczet opinii biegłych (postanowienie z dnia 08.05.2018r. – k. 98), zaliczka ta nie została przez pozwanego uiszczona (art. 130⁴§5 k.p.c.). Sąd oddalił także wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji G. S. i B. I. z KPP w B., albowiem wbrew twierdzeniom pozwanego nie obsługiwali oni zdarzenia drogowego, a jedynie udali się do Szpitala (...) w B. o godz. 18.10 celem ustalenia obrażeń doznanych przez powoda w zdarzeniu i w rozmowie z lekarzem dyżurnym ustalili, że mężczyzna nie doznał obrażeń a uskarża się jedynie na ból (notatka służbowa G. S. w aktach szkody – płyta . k. 80). Tym samym nie mieli oni żadnej wiedzy, co do przyczyn i przebiegu zdarzenia drogowego, a dowód ten stosownie do art. 235²§1 pkt 3 k.p.c. był nieprzydatny do wykazania faktów wnioskowanych przez pozwanego.

Od odsetkach za opóźnienie co do zadośćuczynienia, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia następnego po dacie odmowy dopłaty do zadośćuczynienia i odszkodowania. Uznał przy tym, iż z tym dniem nastąpiło dostateczne wyjaśnienie okoliczności sprawy w stopniu umożliwiającym przyznanie i wypłacenie odszkodowania powodowi. Tym samym od dnia następnego stosownie do art. 481§1 k. c. pozwany pozostawał w zwłoce. Natomiast o odsetkach od kwoty 200,75 zł od Sąd orzekł na tej samej podstawie prawnej od dnia następnego po dniu doręczeniu pozwanemu wezwania do jej zapłaty, biorąc pod uwagę, że roszczenie to powstało już w trakcie procesu i zostało zgłoszone w rozszerzeniu powództwa (rozszerzenie powództwa - k. 206, dowód doręczenia – k. 223)

O kosztach procesu pomiędzy stronami Sąd orzekł podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając, stosownie do stopnia w jakim każda ze stron wygrała sprawę. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 5 417,00 zł (17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa + 5 400,00 zł kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Koszty procesu poniesione przez pozwanego również wyniosły 5 417,00 zł. Powód wygrał sprawę w 82%, stąd zgodnie z powołanym art. 100 k.p.c., Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwocie 4 442,00 zł.

O kosztach sądowych, tj. kosztach opinii biegłych pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2257 z późn. zm.) w zw. z powołanym art. 100 k.p.c., obciążając pozwanego kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód był zwolniony w zakresie w jakim wygrał on sprawę. Ogółem wskazane koszty wyniosły 6 749,02 zł, stąd pozwany została obciążony kwotą 5 534,20 zł.

O kosztach sądowych w części oddalającej powództwo orzeczono na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2257 z późn. zm.), mając na uwadze, iż ostateczne ustalenie wysokości zadośćuczynienia zależało od rozstrzygnięcia sądu, a w sprawie zachodzi przypadek szczególny z uwagi na stan majątkowy powoda, pozwalający na odstąpienie od obciążania go nieuiszczonymi kosztami sądowymi.